

พัฒนาเรื่องวรรณะ 4 หลักการปกครองในคัมภีร์พระเวท*

The Development of Caste 4 Principles of Government in the Vedic Texts

พระใบฎีกา นรินทร์ สีสเตโช¹, พระครูปลัด ทองใบ สุภภาโส²,พระมหาอำนาจ มหาวิโร³, พระครูวิกรมธรรมธัช⁴,Phrabaidik Narin Silatecho¹, Phrakrupalad Thongbai Supaphaso²,Phramaha Amnuay Mahawiro³, Phrakhruwikromthammathach⁴มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด^{1,2,3,4}Mahamakut Buddhist University Roi Et Campus^{1,2,3,4}

Email : pahan2556@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการเรื่องวรรณะ 4 หลักการปกครองในคัมภีร์พระเวท ผลการศึกษาพบว่า วรรณะ 4 เกิดจากความเชื่อทางศาสนาของชนเผ่าตราวิเดียนกับชนเผ่าอารยัน เกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าสูงสุดคือพระพรหมผู้สร้างโลกสร้างมนุษย์ในคัมภีร์พระเวท โดยชาวอารยันสร้างวรรณะ 4 ขึ้นมาเพื่อใช้เป็นหลักปกครองสังคมและเพื่อกีดกันหรือป้องกันไม่ให้พวกตราวิเดียนกลืนเผ่าอารยันด้วยการแต่งงานกันข้ามเผ่า ดังนั้น ชาวอารยันจึงสร้างวรรณะ 4 ขึ้นมาเพื่อความคุมและดัดรอนสิทธิและอำนาจของชนชนเผ่าตราวิเดียน โดยอ้างว่า พระพรหมสร้างพราหมณ์ ขึ้นมาจากปาก เพื่อสั่งสอนแทนพระองค์ สร้างกษัตริย์ขึ้นมาจากแขนเพื่อปกครองมนุษย์แทนพระองค์ สร้างแพศย์ขึ้นมาจากตะโพกของพระองค์เพื่อจัดการเรื่องอาหารและการค้าขาย และสร้างพวกศูทรซึ่งเป็นชนเผ่าตราวิเดียนขึ้นมาจากเท้าเพื่อรับใช้คนทั้ง 3 วรรณะข้างต้นซึ่งเป็นชนเผ่าอารยัน และตัดสิทธิ์ต่างๆทางสังคม เช่น การศึกษาในศาสตร์ต่างๆ วรรณะศูทรไม่มีสิทธิ์ศึกษาใดๆ ทั้งสิ้น และห้ามการแต่งงานข้ามวรรณะเพื่อป้องกันไม่ให้ชาวตราวิเดียนแต่งงานกับชาวอารยันอีก

คำสำคัญ : วรรณะ 4; การปกครอง; คัมภีร์พระเวท

ABSTRACT

This article aims to study the development of caste 4 principles of government in the Vedic Texts. The results of the study revealed that the 4th caste originated from the religious beliefs of Dravidian and Aryan tribes. Concerning the supreme god, Brahma, the creator of the world, created man in the Vedas. The Aryans created the 4th caste to serve as the rule of society and to discourage or prevent the Dravidians from engulfing the Aryans by inter-tribal marriage. Rights and powers of the Dravidian people, claiming that Brahma created Brahmins from his mouth to teach for him. Build a king from the arm to rule over the people in his stead. He created a sex from his hips to manage food and trade. and created the Sudra, a Dravidian tribe from their feet to serve the people of the three castes above, who were Aryan tribes and cut off social rights such as education in various sciences The Sutra caste had no right to study at all, and cross-caste marriage was forbidden to prevent Dravidians from marrying Aryans again.

Keywords : 4 Castes; Government; Vedic Texts

1. บทนำ

วรรณะ 4 เป็นหลักคำสอนสำคัญในคัมภีร์พระเวทของศาสนาพราหมณ์ วรรณะ 4 เป็นคำสอนที่เป็นกฎระเบียบที่ทุกๆ คนในสังคมต้องปฏิบัติตาม เป็นหลักการปกครองสังคมของชนเผ่าอารยันที่ปกครองอินเดียในยุคนั้น การที่พวกอารยันต้องบัญญัติวรรณะ 4 ขึ้นมาปกครองสังคมนั้น เป็นเพราะว่า อารยันไม่ใช่ชนเผ่าดั้งเดิมหรือเจ้าของพื้นที่เดิมที่ปกครองอินเดีย แต่เป็นชนเผ่าดราวิเดียน หรือมีลักษณะ แต่พวกอารยันมีความเก่งกาจในเรื่องการรบมากกว่า โดยเฉพาะการใช้ม้าในการรบจึงทำให้การรบกันพวกดราวิเดียนเป็นฝ่ายแพ้ บางส่วนก็หนีไป บางส่วนก็โดนจับเป็นเชลย หลีกจากยึดครองอินเดียส่วนกลางที่เป็นเขตปกครองเดิมของชนเผ่าดราวิเดียนได้แล้ว พวกเขาก็ปกครองพื้นที่นั้น ในการปกครองเมืองใหม่นั้นพวกอารยันไม่ได้ทิ้งความเชื่อวัฒนธรรมเดิมของพวกดราวิเดียน แต่ได้นำมาผสมผสานให้เข้ากับความเชื่อและวัฒนธรรมของตนเอง จนเกิดเป็นศาสนาพราหมณ์ขึ้น (ประยงค์ แสนบุราณ, 2547) ศาสนาพราหมณ์เป็นศาสนาที่เชื่อว่ามีพระเจ้าสูงสุดที่ เป็นผู้สร้าง ผู้รักษา และผู้ทำลาย รวมทั้งบันดาลความสุขความทุกข์ให้มนุษย์ด้วย พระเจ้าสูงสุดของศาสนาพราหมณ์ คือ พระพรหม เรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้มีบันทึกไว้ในคัมภีร์พระเวท ซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญของศาสนา นี้ ด้วยเหตุนี้พวกอารยันจึงได้นำเอาความเชื่อทางศาสนาเข้ามาใช้ในการปกครอง โดยกำหนดบทบาทและหน้าที่ของคนในสังคม ด้วยวรรณะ 4 แนวคิด

เรื่องวรรณะ 4 กำหนดบทบาทและหน้าที่ของคนในสังคมอย่างไร ส่งผลต่อการปกครองสังคมอย่างไรบ้าง เป็นเรื่องที่หน้าสนใจ

2. สังคมอินเดียในยุคก่อนอารยัน

อินเดียเป็นแหล่งกำเนิดศาสนาปรัชญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกตะวันออก ไม่ว่าจะเป็นศาสนา พราหมณ์ และพระพุทธศาสนา เป็นต้น สังคมอินเดียได้พัฒนาการทางสังคมมาตลอดจนมาถึงยุคของชนเผ่าดราวิเดียน ซึ่งเป็นชนเผ่าที่มีความเจริญรุ่งเรืองดังจะเห็นได้จากหลักฐานการค้นพบซากเมืองเก่าของพวกดราวิเดียนที่หาร์ปปะและโมเหเนโจดาโร ลักษณะของเมืองเป็นมีที่สร้างอย่างมีแบบมีแผนจะเห็นได้จากเมืองที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบระเบียบ ด้านความเชื่อทางศาสนา พวกดราวิเดียน ก็มีความเชื่อแบบคนโบราณทั่วไป คือเชื่อถือในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์และธรรมชาติทั่วไป เช่น ภูตผี เทวดา ต้นไม้ ภูเขาสูง โดยพวกเขาเชื่อว่าในธรรมชาติเหล่านี้จะต้องมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออำนาจลึกลับอยู่เบื้องหลัง ซึ่งสามารถดลบันดาลให้เกิดภัยพิบัติต่างๆขึ้น ต่อมาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ก่อให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ เหล่านี้พวกดราวิเดียน สรุปลงไปว่าคือพระเจ้า โดยพวกเขาถือว่า ภัยพิบัติต่างๆเกิดขึ้นเป็นการกระทำของพระเจ้า ที่สถิตอยู่บนยอดเขาไกรลาสที่มีหิมะปกคลุมอยู่ และเรียกชื่อพระเจ้าองค์นี้ว่า พระอิศวรเวลาต่อมาเรียกว่าพระพรหม (ทองหล่อ วงษ์ธรรมา, 2535) และพวกเขาจะทำพิธีบูชาเพื่อขอความสวัสดิมงคลแก่ตัวเอง โดยการเซ่นสรวงด้วยการฆ่าสัตว์บูชา ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็นับถือไฟ เพราะพวกเขาคิดว่าไฟคือสิ่งที่นำของบูชาจากมนุษย์สู่เทวดาด้วยการเผา โดยเมื่อไฟเผาส่งของที่นำมาบูชา สิ่งของนั้นจะแปรรูปเป็นควันลอยขึ้นไปสู่เทวดานั้นๆ ที่พวกเขาบูชาชื่อ (ประยงค์ แสนบุราณ, 2547) ที่กล่าวมานี้เป็นภาพรวมเรื่องความเชื่อของเผ่าดราวิเดียนที่เริ่มต้นจากความเชื่อในธรรมชาติว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่คอยดลบันดาลให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ และอำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ ในยุคแรกๆ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นคือภูตผีหรือวิญญาณบรรพบุรุษของพวกเขาเองที่ตายไปแล้ว ต่อมาพัฒนามาเป็นเทวดาหรือเทพเจ้า และสุดท้ายพัฒนาการของสิ่งศักดิ์ของพวกดราวิเดียนในยุคนั้นก็มาถึงความเป็นพระเจ้าสูงสุด

เผ่าดราวิเดียน เป็นชนเผ่าที่มีความเจริญทางปัญญาที่สุดเผ่าหนึ่งในอินเดียสมัยนั้น จะเห็นได้จากการค้นพบซากเมืองเก่าของพวกเขา ส่วนเรื่องสังคมเป็นสังคมที่อาศัยอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำ อาชีพหลักคือการทำกรเกษตร ส่วนเรื่องศาสนาเป็นศาสนาแบบชนเผ่าโบราณทั่วไปคือเป็นศาสนาประเภทเทวนิยมที่เชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของธรรมชาติ เชื่อเรื่องวิญญาณของบรรพบุรุษ ต่อมาพัฒนามาเป็นเทวดาหรือเทพเจ้าและเป็นพระเจ้าในที่สุด

3. สังคมอินเดียในยุคอารยัน

ชนเผ่าอารยันที่เข้ามาปกครองอินเดียต่อจากชนเผ่าดราวิเดียนั้น เดิมคือชนเผ่าอินโดยูโรเปียน (Indo-European) อาศัยอยู่ตอนกลางของทวีปเอเชีย (Central Asia) แต่เป็นตอนไหนไม่มีการยืนยันอย่างเป็นทางการได้ทราบแล้วว่าอารยันเดิมนั้นเป็นชนเผ่าอินโดยูโรเปียน และภายหลังได้แยกตัวออกมาตามประวัติแล้วชนเผ่าอินโดยูโรเปียนได้แยกออกเป็น 3 กลุ่ม

กลุ่มแรก แยกไปทางตะวันตก เข้าไปสู่ทวีปยุโรป กลายเป็นชนชาติต่างๆ ในยุโรป

กลุ่มที่ 2 แยกไปทางตะวันออกเฉียงใต้ อนุมานว่าเป็นชาวอิหร่านในประเทศเปอร์เซียปัจจุบัน

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่สำคัญต่อประเทศอินเดียมาก กลุ่มนี้แยกลงมาทางใต้ เข้ามาอาศัยอยู่ตามลุ่มแม่น้ำสินธุ (เสถียร พันธรังสี, 2542)

ชนเผ่าอารยันเป็นชนเผ่าเร่ร่อนไม่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง ลักษณะร่างกายของพวกอารยัน เป็นพวกผิวขาว ร่างกายสูงใหญ่ จมูกโด่ง ศีรษะค่อนข้างยาว ผมสีอ่อน รูปร่างได้สัดส่วน พวกอารยันดำรงชีวิตอยู่ด้วยการเลี้ยงปศุสัตว์ แม่วัวเป็นทรัพย์สินสมบัติที่มีค่า ระบบเศรษฐกิจใช้แม่วัวเป็นเครื่องวัดความมั่งคั่ง อาจเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้แม่วัวเป็นสัตว์ที่พวกเขาเคารพบูชา มีการห้ามบริโภคเนื้อวัว ยกเว้นในบางโอกาสซึ่งเป็นเทศกาลพิเศษ คุณค่าทางเศรษฐกิจของวัวทำให้คุณค่าแห่งความเคารพสูงขึ้น น่าจะเป็นต้นเค้าความเชื่อถือของคนอินเดียที่ถือว่าวัวเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ (ประยงค์ แสนบุราณ, 2547) การที่พวกอารยันเป็นชนเผ่าที่ประกอบอาชีพการเลี้ยงปศุสัตว์หรือการเลี้ยงสัตว์จึงต้องเร่ร่อนการย้ายถิ่นไปเรื่อย เพื่อหาแหล่งน้ำแหล่งหญ้าในการเลี้ยงสัตว์นั่นเอง และการอพยพย้ายถิ่นฐานจากที่เดิมมายังอินเดีย เป็นไปได้ว่าที่อยู่เดิมของพวกเขาก่อเกิดความแห้งแล้งขาดน้ำขาดหญ้าในการเลี้ยงสัตว์ การอพยพมายังอินเดียพวกอารยันก็ได้มาเจอกับเจ้าถิ่นเดิมคือพวกดราวิเดียนเกิดการสู้รบกันขึ้นและพวกอารยันเป็นฝ่ายชนะและขับไล่พวกดราวิเดียนให้ถอยร่นออกไปและจับไว้เป็นทาสก็มี

อารยัน เป็นชนเผ่าที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับกับมนุษยโบราณชนเผ่าอื่นๆ คือนับถือเทวดาประจำธรรมชาติ ความเชื่อของชนเผ่าอารยันในอินเดียนี้ เป็นความเชื่อเดิมที่ติดตัวมาจากชนเผ่าเดิมคืออินโดยูโรเปียนก่อนจะแยกตัวออกมา เพราะพวกอารยันกลุ่มอินโดยูโรเปียนนับถือเทวดาประจำธรรมชาติเท่านั้น เช่น ท้องฟ้า ดวงอาทิตย์ และลม เป็นต้น และนับถือศาสนาบูชาไฟด้วย ส่วนพวก อินโดอิราเนียนที่ยังไม่แยกออกจากกันเป็น 2 พวก ยังรู้จักลัทธิบูชาโฮมและลัทธิบูชาไฟ (สมัคร บุราราศ, 2554) ต่อมาความเชื่อเรื่องเทวดานี้ก็ได้วิวัฒนาการไปมาก จนเกิดมีเทวดามากมายขึ้น และเทวดาเหล่านี้ก็ผลัดกันเป็นใหญ่ตามกลุ่มชนที่นับถือ เมื่อกลุ่มใดมีอำนาจในรัฐ พวกเขาก็สถาปนาเทวดาที่ตนนับถือให้มีพละานุภาพยิ่งใหญ่กว่าเทวดาของกลุ่มอื่นๆ ทั้งหมด นอกจากนับถือเทวดาและบูชาไฟแล้ว พวกอารยันยังนับถือบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วและให้ความสำคัญเท่ากับเทวะ โดยเห็นว่าเมื่อมนุษย์ตายไปแล้ว ก็ตายไปแต่ร่างกาย แต่วิญญาณนั้นยังคงอยู่ไม่ได้ตายไปตามร่างกาย บรรดาลูกหลานของผู้ตายจึงต้องจัดหาอาหาร

เป็นเครื่องเช่นสรวยพลีกรรมต่อดวงวิญญาณดั่งที่กำกับเหล่าเทวดา บรรพบุรุษที่เก่าแก่ที่สุดของพวกเขา อารยันเป็นเพศชายชื่อ พระกัศยปเทพบิดร มีพระมเหสีชื่อ พระนางอหิติ เทพบิดรกับพระนางอหิติ พวกเขาพรานท์กล่าวว่าเป็นผู้ให้กำเนิดเทวดา มนุษย์ นาค ครุฑ ปีศาจ และสรรพสิ่งทั้งปวง ถือว่าเป็นเพศผู้สร้างโลก เช่นเดียวกับแนวคิด หยิน-หยางของจีน และปุรุชะประภฤติของพวกเขา ทราวาทินันเอง (ประยงค์ แสนบูรณ, 2547)

อารยันเป็นชนเผ่าที่มีความเชื่อเรื่องเทพเจ้ามากมาย ซึ่งเป็นเทพเจ้าประจำธรรมชาติรวมถึงวิญญาณของบรรพบุรุษที่มีสถานะเทียบเท่ากับกับเทพเจ้าต่างๆ ที่พวกเขานับถือ โดยบรรพบุรุษที่สำคัญคือเทพกัศยปเทพบิดร และพระนางอหิติเป็นคู่เทพบรรพบุรุษที่สำคัญของอารยัน เพราะเทพทั้ง 2 ชาวอารยันเชื่อว่าเป็นผู้ให้กำเนิด โลกและสรรพสิ่งทั้งหลายรวมทั้งเทวดา มนุษย์ นาค ครุฑ ปีศาจ ในยุคแรกของการครอบครองอินเดียของชนเผ่าอารยัน พวกเขาได้นำความเชื่อเดิมในการนับถือเทพเจ้าของพวกเขา มาด้วยจากนั้นก็นำความเชื่อเหล่านั้นมาผสมผสานเข้ากับความเชื่อของชนเผ่าเดิมในอินเดีย เมื่อความเชื่อของทั้งสองมาผสมผสานเข้ากันเหล่าเทพเทวดาย่อมมีมากขึ้นทั้งเทพเดิมของแต่ละเผ่าทั้งที่เกิดขึ้นมาใหม่ เทพเจ้าทั้งหลายเหล่านั้นพวกอารยันได้จัดเป็นกลุ่มได้ 3 กลุ่ม คือ

ก. เทวดาบนพื้นดิน (ปฐวีสถาน) ได้แก่ ปฐวี มี อัคนี โสมะ พฤทสฺปติ และแม่น้ำต่างๆ

ข. เทวดาในอากาศ (อันทกริกษสถาน) หรือเทวดาในภูมิภาคกลาง (มัธยมสถาน) ได้แก่ อินทร์ รุทรวายุ-วตะ ปรชันยะ อาปาห์ และมาตริศวัน

ค. เทวดาบนฟ้า (ทยสถาน) ได้แก่ ทเยส วรุณ มิตระ สุริยะ สาวิตรี ปุศัน วิษณุ อาทิตย์ อุษา และอัศวิน (สมัคร บูราวาศ, 2554)

ชาวอารยันเดิมนั้นเป็นชนเผ่าอินโดยูโรเปียนอาศัยอยู่ตอนกลางของทวีปเอเชีย และภายหลังได้แยกตัวเป็น 3 กลุ่ม พวกเขามีอาชีพเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์ เกิดความแห้งแล้งไม่มีหญ้าเลี้ยงสัตว์จึงอพยพลงมาจากดินแดนที่ชื่ออินเดียและขับไล่เจ้าถิ่นเดิมคือชนเผ่าดราวิเดียนหนีไปแล้วยึดครองถิ่นนั้นไว้ ด้านความเชื่อด้านศาสนาปรัชญาทั้งสองเผ่ามีความเชื่อคล้ายๆ กัน ทำให้พวกอารยันนำเอาความเชื่อของพวกดราวิเดียนมาผสมผสานกับความเชื่อของตนเองและพัฒนาขึ้นมาเป็นหนึ่งในศาสนาปรัชญาที่ยิ่งใหญ่ของอินเดียมาจนถึงปัจจุบัน (พระนรินทร์ สีลเตโช, 2561) ในยุคที่ต่อมาเมื่อชาวอารยันยึดครองดินแดนอินเดียได้แล้ว พวกเขาได้พัฒนาด้านสังคมด้านความเชื่อศาสนาขึ้นมาเพื่อเป็นปกครองและเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวของคนในสังคม ด้านความเชื่อด้านศาสนาวัฒนธรรมชาวอารยันได้รวมความเชื่อของพวกตนเข้ากับความเชื่อของชนเผ่าเดิมทำให้เกิดคัมภีร์พระเวทขึ้นมา ส่วนในด้านสังคม ชาวอารยันได้นำความเชื่อสูงสุดในคัมภีร์พระเวทมาเป็นเครื่องควบคุมสังคมคือ ความเชื่อเรื่องพระพรหมผู้สร้าง คือ สร้างมนุษย์ในสังคมแบ่งตามหน้าที่ 4 หน้าที่คือ หน้าที่ปกครอง หน้าที่สอน หน้าที่ค้าขาย และหน้าที่กรรมกรที่ทำงานหนักๆ เรียกว่า วรณะ 4

4. กำเนิดวรรณะ 4

วรรณะ 4 ถือกำเนิดขึ้นจากอารยธรรมยุคโบราณของอินเดียมีจุดเริ่มต้นจากอารยธรรมสมัยสินธุ ที่นักวิชาการเชื่อกันว่า “เป็นของชนเผ่าดราวิเดียน ต่อมาชนเผ่าดราวิเดียนได้ถูกชนเผ่าอารยันกลุ่มหนึ่ง เข้ารุกรานจนบางส่วนถอยร่นไปอยู่ปลายแดน อีกส่วนหนึ่งถูกจับลงเป็นทาสรับใช้ ต้นเค้าของคติความเชื่อต่างๆ ของสังคมอินเดียไม่ว่าจะเป็นศาสนาพราหมณ์และระบบวรรณะล้วนถือกำเนิดขึ้นในยุคพระเวทของอารยธรรมอารยันที่พวกอารยันเข้ามายึดครองดินแดนแถบนี้ วรรณ หรือ พรณ แปลว่า สี แนวคิดพื้นฐานของระบบวรรณะคือการแบ่งคนออกเป็นกลุ่มๆ ตามสีผิวและอาชีพที่ตกทอดกันมาในตระกูลเพื่อให้คนกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ปกครองและ อีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ผู้ใต้ปกครอง ประชาชนชาวชมพูทวีปจึงถูกแบ่งออกเป็น 4 ชนชั้น เรียกว่า วรรณะ 4 ได้แก่

1) พราหมณ์ (Brahmana) จำพวกศึกษาเล่าเรียน จัดเป็นพวกชั้นสูงสุดในสังคม มีกำเนิดจากพระโอษฐ์ของพระพรหม เป็นตัวแทนของความคิด สติปัญญา ได้แก่ พวกนักบวช นักปราชญ์ ครูอาจารย์ มีหน้าที่ในการศึกษาคัมภีร์พระเวท สอนศิลปวิทยาการชั้นสูง ประกอบพิธีกรรมที่ต้องติดต่อกับเทพเจ้า ตลอดจนเป็นที่ปรึกษาของพวกกษัตริย์ สีประจำวรรณะคือสีขาว

2) กษัตริย์ (Kshatriya) จำพวกเจ้า จัดเป็นพวกชั้นสูง มีกำเนิดจากพระพาหา (แขน) ของพระพรหม จึงเป็นตัวแทนแห่งพลังกำลังที่ต้องคอยจับอาวุธต่อสู้รบกับศัตรู ได้แก่ นักรบ นักปกครอง เสนาอำมาตย์ต่าง ๆ มีหน้าที่ปกป้องและบริหารบ้านเมือง สีประจำวรรณะคือสีแดง

3) แพศย์ (Vaishya) จำพวกพลเรือน จัดเป็นพวกชั้นสามัญหรือชนชั้นกลาง บ้างว่ากำเนิดจากพระโสณิ (ตะโพก) บ้างว่าจากพระอูรุ (โคนขา) ของพระพรหม เป็นตัวแทนของระบบเศรษฐกิจที่ค้าจุนบ้านเมืองไว้ ได้แก่ พ่อค้า เกษตรกร ช่าง สีประจำวรรณะคือสีเหลือง

4) ศูทร (Shudra) จำพวกกรรมกร จัดเป็นพวกชั้นล่าง มีกำเนิดจากพระบาทของพระพรหม ได้แก่ พวกกรรมกร ผู้ใช้แรงงานและทาสรับใช้ ไม่มีสีประจำวรรณะ จะใช้สีอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่สีของวรรณะทั้งสามข้างต้น แต่ส่วนใหญ่จะเป็นสีดำและสีเข้มอื่นๆ (อิติมา พัทธกะไพวัน, 2522)

มูลเหตุที่ทำให้เกิดวรรณะในสังคมอินเดีย มาจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เมื่ออินโดอารยันเข้ามาในอินเดียสมัยต้นๆ มีการแบ่งคนในสังคมออกเป็น 3 ชนชั้น คือ “นักรบ นักบวช และสามัญชน” ในสมัยต้นของอินเดียนั้น แม้จะแบ่งคนในสังคมแล้ว ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องวรรณะยังไม่มี การประกอบอาชีพก็ยังไม่ถือเป็นเรื่องสืบตระกูลหรือแม้แต่กฎเกณฑ์การควบคุมการแต่งงานภายในชั้นต่างๆ ก็ยังไม่มี ไม่มีข้อห้ามเกี่ยวกับการบริโภคอาหาร การแบ่งคนออกเป็น 3 ชนชั้น เป็นการจัดกลุ่มชนในทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างง่าย ๆ การปฏิบัติที่จะนำไปสู่ระบบวรรณะ คือการกีดกันระหว่างพวกอารยันและพวกที่อารยันเรียกว่า “ทาส” ซึ่งได้แก่พวกดราวิเดียนซึ่งเป็นชนพื้นเมืองที่ชาวอารยันรังเกียจรูปร่างหน้าตาตลอดจนผิวพรรณ ถือว่าการคบค้าสมาคมด้วยจะทำให้ตนต้องสูญเสียความเป็นอารยันไป ซึ่งก็คือการ

เหยียดสีผิว (racism) ประเภทหนึ่งนั่นเอง เป็นการเหยียดสีผิวระหว่างอารยันที่ขาวสะอาดและทาสที่ดำสกปรก และเมื่อเวลาผ่านไปการกีดกันนี้ก็รุนแรงขึ้น โดยเฉพาะบริเวณภาคเหนือของอินเดีย ซึ่งการปะปนระหว่างพวกอารยันและชาวพื้นเมืองมีมากขึ้นและเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงได้ยากแม้ว่าชาวอารยันจะถูกเหยียดหยามชาวสินธุ (ดราวิเดียน) แต่ก็มีหลักฐานว่า “ชาวอารยันจำนวนมากที่ได้ปะปนสายโลหิตกับพวกทาสไปแล้ว โดยการแต่งงานอยู่กินกันระหว่างชายชาวอารยันและทาสหญิงชาวสินธุ ครั้นนานๆ เข้า พวกอารยันก็มารู้สึกว่าพวกตนเองจะถูกกลืนชาติโดยพวกดราวิเดียนที่มีจำนวนมากกว่า ถ้าหากไม่ห้ามการแต่งงานระหว่างชนทั้งสองพวก” การกีดกันในระบบวรรณะจึงเกิดขึ้นเพื่อพยายามรักษาสถานภาพความเป็นชนผิวขาวและความเป็นผู้ปกครองของอารยันไว้โดยถือว่าอารยันเป็น “ทวิชาติ” คือเป็นผู้มีกำเนิด 2 ครั้ง “ครั้งแรกเป็นการกำเนิดในครรภ์มารดาครั้งที่สองคือเมื่อผ่านพิธีรับเข้าสู่วรรณะ” (อิติมา พิทักษ์ไพรวรรณ, 2522) ดังนั้น วรรณะ 4 เป็นแนวคิดการปกครองที่เกิดขึ้นในสมัยพระเวท เป็นแนวคิดที่เป็นกฎระเบียบคอยควบคุมประชาชนในสังคมให้ประพฤติปฏิบัติตามโดยกำหนดหน้าที่ตามวรรณะและให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎระเบียบนั้นๆ

5. สรุป

วรรณะ 4 เกิดขึ้นในดินแดนที่เรียกว่าชมพูทวีปหรือประเทศอินเดียในปัจจุบัน เกิดขึ้นในยุคที่ชาวอารยันเข้ายึดครองอินเดียจากชนเผ่าดราวิเดียน เมื่อรบชนะแล้วก็ยึดครองแผ่นดินได้แล้วก็จับชาวดราวิเดียนเป็นเชลยเป็นทาสรับใช้ ต่อมาได้เกิดการแต่งงานกันระหว่างชาวอารยันและชาว ดราวิเดียนและมีการแต่งงานข้ามสายพันธุ์ระหว่างชาวอารยันผิวขาว และชาวดราวิเดียนผิวดำมากขึ้น ชาวอารยันเริ่มวิตกว่าเผ่าของตนเองจะถูกกลืนโดยชาวดราวิเดียนผิวดำจึงได้หาทางแก้ไขหรือตัดไฟแต่ต้นลม โดยออกกฎระเบียบของสังคมขึ้นมาฉบับหนึ่งเพื่อกีดกันชาวดราวิเดียนไม่ให้กลับมามีอำนาจอีก กฎระเบียบนั้นเรียกว่า วรรณะ 4 โดยแยกประชาชนในสังคมออกเป็น 4 กลุ่ม ตามหน้าที่คือ (1) กษัตริย์ มีหน้าที่ปกครองและป้องกันประเทศชาติทั้งรบเพื่อขยายดินแดนของประเทศออกไปอีก (2) พราหมณ์ มีหน้าที่สอนทั้งความรู้และอาชีพให้กับบุตรของคนใน 3 วรรณะ คือ กษัตริย์ พราหมณ์ และแพศย์ (3) แพศย์ มีหน้าที่เกี่ยวกับภสิกรรมและพาณิชย์การค้าขายต่างๆ และ(4) ศูทร คือวรรณะหรือกลุ่มที่มีฐานะต่ำที่สุดใน 4 กลุ่มนี้ มีหน้าที่ใช้แรงงานเป็นกรรมกรแบกหามประเภทต่างๆ ทั้งยังโดนตัดสิทธิ์ในการศึกษาต่างๆ บุตรชายของคนวรรณะศูทรจะไม่มีสิทธิ์ศึกษาเล่าเรียนใดๆ เลย

กฎระเบียบเรื่องวรรณะ 4 นี้เป็นกฎระเบียบที่มีความศักดิ์สิทธิ์ที่ทุกคนในสังคมอินเดียต้องปฏิบัติตาม เพราะชาวอารยันสร้างกฎนี้ขึ้นมาจากความเชื่อเรื่องศาสนาและวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิมของชนเผ่าต่างๆที่อาศัยอยู่ในดินแดนที่เรียกว่าชมพูทวีปหรืออินเดียในปัจจุบันนี้โดยเฉพาะชาวดราวิเดียนซึ่งถูกกำหนดให้อยู่ในวรรณะศูทร โดยนำความเชื่อเหล่านั้นมาผสมผสานกับความเชื่อของชาวอารยันเองโดยเฉพาะทฤษฎีพระเจ้า

สร้างโลกและสร้างมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอินเดียในยุคนั้นเชื่ออย่างสุดใจ ซึ่งชาวอารยันได้เขียนบันทึกไว้ใน คัมภีร์พระเวท ซึ่งพวกเขาอ้างว่าเป็นคัมภีร์ที่เกิดขึ้นจากพระวณะของพระเจ้าว่า พระพรหมสร้างมนุษย์ ขึ้นมาจากส่วนต่างๆ ของพระองค์ โดยสร้างพราหมณ์มาจากปากของพระพรหม เพื่อให้พราหมณ์ได้สั่งสอน คนในอีก 3 วรณะแทนพระองค์ ฉะนั้น พราหมณ์ทั้งหลายจึงมีหน้าที่สั่งสอน ต่อมาสร้างกษัตริย์ขึ้นมาจาก แขนทั้งสองข้างของพระองค์ เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นปกครองและนักรบเพื่อปกครองและรบป้องกันประเทศ แล้วสร้างวรรณะแพศย์ บ้างว่ากำเนิดจาก ตะโพก บ้างว่าจาก โคนขา ของพระพรหม เป็นตัวแทนของระบบ เศรษฐกิจที่คำนวณบ้านเมืองไว้ ได้แก่ พ่อค้า เกษตรกร ช่าง สีประจาวรรณะคือสีเหลืองและสร้างวรรณะศูทร ขึ้นมาจากพระบาทของพระพรหม ได้แก่ พวกกรรมกร ผู้ใช้แรงงานและทาสรับใช้ การอ้างความศักดิ์สิทธิ์ของ คำสอนในคัมภีร์พระเวทมาใช้ออกกฎระเบียบที่เรียกว่า วรณะ 4 จึงทำให้ระบบนี้ยังอยู่กับสังคมอินเดียมาจนถึง ปัจจุบันนี้ เพราะความเชื่อเรื่องอำนาจเหนือธรรมชาตินั้นเป็นความเชื่อแรกที่มีอยู่ในใจของมนุษย์ทุกๆ คน

6. บรรณานุกรม

ทองหล่อ วงษ์ธรรมมา. (2535). **ปรัชญาอินเดีย**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ธิติมา พิทักษ์ไพรวรรณ. (2522). **ประวัติศาสตร์ยุคโบราณ**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ประยงค์ แสนบุราณ. (2547). **ปรัชญาอินเดีย**. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.

พระนรินทร์ สีลเตโช. (2561). **การวิเคราะห์พัฒนาการเรื่องพรหมในยุคพระเวทและอุปนิษัท**. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.